



Karen, her som 6-årig, på eventyr med far og Dino i Nordsverige.

Karen med far på eventyr

45 DAGE I VILDMARKEN

Erik havde aldrig ønsket sig børn og havde svært ved at finde sig til rette i rollen som Karens far. Han lærte dog, at han var en bedre far, når han kombinerede forældreskabet med sin egen passion. Så Karen var bare 3 år, da Erik første gang tog hende med på en 45 dage lang tur i vildmarken. Anden gang var hun 6 år, og til sommer tager de af sted igen.

Af Caroline Larsen
Foto: Gregers Overvad og private
caroline.larsen@udeoghjemme.dk

6-årige Karen og hendes far, Erik, er 2.000 kilometer fra deres hjem, da de med tunge rygsække vandrer i Nordsverige. De har hevet 45 dage ud af kalenderen for at komme tættere på hinanden og for at udforske den vilde natur.

Himlen er blå, sneen ligger fint på bjergsiderne, og birketræerne skyder op tilfældige steder i landskabet. Under vandreskoene kan de fornemme den bløde mos, og da de krydser en lille bæk, lyder et fugleskrig. En hvid høgeugle med sit brede vingefang suser forbi og angriber hunden Dino, lige inden den vender om og flyver op mod himlen igen. Karen og Erik beslutter

at slå lejr i det åbne terræn og skynder sig tilbage, bevæbnet med kamera og kikert. Da de kigger op, får de øje på en pjusket høgeugleunge i et lille birketræ, som sidder helt stille.

Det er en af de oplevelser, der har gjort indtryk på Karen og hendes far, og som de siden har snakket mange gange om.

Det var ikke første gang, de havde vandret i naturen, spist mad over åben ild og sovet i telt. Karen var nemlig blot 3 år, da hendes far første gang tog hende med 45 dage i vildmarken.

Svært ved farrollen

42-årige Erik Bruun Jørgensen er medlem af Eventyrenes Klub, foredragsholder, tidligere jagersoldat og tidligere medlem af Slædepatruljen Sirius, så han er vant til at overkomme udfordringer.

Hans største var dog at blive far i 2008. Han har aldrig haft et ønske om at få

børn, og det var hans daværende kæreste indforstået med.

Men på et tidspunkt fortrød hun, og Erik måtte tænke sig grundigt om. Han spurgte venner og familie, som alle manede hans tvivl til jorden – han ville aldrig fortryde at få børn. Men da Karen blev født, havde han svært ved at finde sig til rette i farrollen. Han kedede sig, når han legede med Karen, og følte sig overflødig, for det var kun Karens mor, der kunne trøste hende.

– Jeg havde svært ved at være far og fortrød mange gange. Men så begyndte vi at tage på småture, hvor vi sov i shelter, og Karen sad i sin babyjogger. Her var der en helt anden ro, og jeg kunne koncentrere mig om at være far, for jeg var i mit rette element, fortæller Erik.

Den ro gav ham mod på at rejse med datteren, og med tøvede stemme spurgte han Karens mor, om han måtte tage Karen med på en lang



– Jeg har lært at være sammen med far i lang tid, og så har han lært at flette hår, griner Karen.

ligesom at have Karen med på arbejde, da jeg er vant til at blive udfordret i naturen. Jeg har også et princip om kun én ny ting ad gangen, forklarer Erik.

Erik gik straks i gang med at lave pakkelister og næstuderer kort for det nordlige Finland, hvor den første vildmarkstur gik til. Karen blev inddraget i en stor del af planlægningen, så hun havde noget at glæde sig til. Og i et halvt år stod hendes åre til kanoen ved siden af hendes seng.

310 kilo bagage

Karens forældre gik fra hinanden, da hun var 4 år, og i denne weekend er Karen på besøg hos faderen. Hver anden weekend tager hun børnetoget fra Fyn til København for at besøge sin far. Hendes værelse hos Erik vidner om deres mange ture sammen. Det er ikke fyldt med barbiefigurer og lyserødt tapet, men derimod spiller naturen en stor rolle. Det er en gennemgående tråd i hele lejligheden.

På væggen hænger et isbjørneskind, som Erik har haft med hjem fra en af sine utallige ekspeditioner, og på hylderne står kranier og geværer fra alverdens dyr – Karen har helt styr på fra hvilke dyr. Hun har nemlig arvet sin fars passion for naturen og har tit lommerne fulde af sten eller grankogler.

– Jeg kan godt lide at være ude i naturen med min far. Jeg elsker at udforske dyr og planter, men ikke fugle. De er for kedelige, siger Karen Bruun Sørensen, mens hun sender et drillende smil til sin far.

Når de er af sted, løber oppakningen op i 310 kilo udstyr.

Når de sidder i kanoen med redningsveste, kan Erik lige akkurat skimte Karens hoved for al bagagen, der er spændt godt fast i midten af kanoen, mens hunden Dino danner bagtrop.

De har mad med til samtlige 45 dage, medicin og reparationsgrej. Erik har gennemtænkt alle mulige scenarier inden afrejse. De er desuden også udstyret med en nødsender og en gps-tracker, så familie og venner hele tiden kan følge dem på Eriks hjemmeside.

Hver dag roede de i fire-fem timer og flyttede derfor også lejr næsten hver dag. Karen havde ansvar for sin egen taske, hvor hun havde sin iPad, lidt Lego og sin bamse. Inden Karen skulle af sted på den første tur, fik hun en bamse af sin mor, der også var udstyret med regntøj og sovepose. Den har fulgt hende på alle turene.

Når dagens strabadser var overstået, slog de teltet op, og Karen hjalp med pløkker og stænger. Bagefter pakke de Karen sin rygsæk ud, hvor alt havde sin faste plads, for så følte hun sig hjemme.

Imens Erik pakke de sidste ud, gik Karen på opdagelse, hvor hun gik på line på træstammer eller kastede sten i søen. Karen havde også en hængekoje med, som de bandt imellem to træstammer, og ellers brugte de megen tid på at tegne, hvad de havde set i løbet af dagen.

Hver dag var de også på fotosafari, hvor de gik af sted med hver sit kamera og tog billeder af alt fra skuddene på buske til blomster og dyr.

Sjov med hunden

Om eftermiddagen indfandt hyggen sig om det knitrende bål, hvor de lavede popcorn, pandekager, skumfiduser eller cocktailpølser.

– På turen har jeg mest spist dåserugbrød, leverpostej på dåse og havregryn. Det bedste var, når far lavede pandekager eller boller med marmelade, fortæller Karen.

Karen brugte også megen tid med Dino, og de brugte adskillige timer på, at Karen kastede sten i vandet, som Dino gøede ad.

Flere gange om natten vågnede Erik ved, at Dino lå midt på Karens underlag med poterne lige op i vejret, mens Karen var blevet skubbet ned i fodenden.

Da Karen skal nævne den sjoveste oplevelse fra turen, er hun heller ikke tvivl om, at det er det øjeblik, hvor Dino borede hovedet ned i sneen og rullede sig for at rense pelsen. Han havde bare glemt, at han havde en otte kilo tung taske på

Fortsættes næste side



Et højdepunkt på turen: Pandekager med marmelade.



Karen har fundet et elggevir.



Morgenhygge.



Kortspil og hygge i teltet.



Dino får en krammer.



Karen og hendes far, Erik B. Jørgensen, har været på tur sammen, da hun var 3 og 6 år – og skal af sted igen til sommer.

Vi fik den tætte kontakt

Fortsat fra forrige side

ryggen, så han lå og sprællede for at komme op – han lignede til forveksling en skildpadde på ryggen til stor marskalk for Karen.

Brokkehoved

Det var dog ikke altid, at Karen syntes, at det var lige sjovt at være af sted. Erik har måttet lægge øre

til megen brok. Karen ville gerne slå lejr hele tiden, holde pauser, spise snack, eller også gjorde det ondt et eller andet sted på kroppen.

– Det hårdeste var at gå på toilet, når det regnede eller var koldt. Jeg fik også ondt i benene af at gå op og ned ad bakker med den tunge rygsæk, forklarer Karen.

Det var heller ikke altid lige sjovt at padle ned ad

Kalixälven, som er en stor flod med mange vandfald. Flere gange var de nødt til at lægge til land og tømme kanoen for vand efter et vandfald. Når de padlede imod et vandfald, rejste Erik sig altid for at få et bedre overblik, hvorefter han sagde, at Karen skulle holde godt fast. Så lynede Karen sin lyserøde regnjakke, krøb helt sammen og gemte sig under hættens.

De er kun kærtret én gang. Karen skreg og piskede med arme og fødder for at svømme ind mod land. De var dog tæt på bredden, så Erik fik hurtigt situationen under kontrol og beroliget Karen, selv om de var gennemblødt.

Nogle gange var vandfaldene dog så voldsomme, at Erik var nødt til at bære kano og alt udstyr forbi.

Det tog lang tid og krævede mange kræfter. Her ville Karen hellere blive og lege end at gå frem og tilbage med rygsæk. Efter flere overvejelser valgte Erik at lade Karen blive siddende alene, selv om han højt og heligt havde lovet Karens mor, at han hele tiden kunne se hende.

– Jeg bandt Dino lige ved siden af hende, og så sad hun



– Det er hårdt at undvære hende så længe, men det er det hele værd, når jeg kan høre og se, hvor glad hun er, siger Karens mor, Kirsten. Her er hun fotograferet ved afskeden.

og lavede jordbærkager af sten til dyrene, mens jeg gik frem og tilbage. Og så stolede jeg på hende, da hun aldrig har prøvet grænser af i naturen. Når jeg siger, hvor hun må gå til, så går hun ikke længere, forklarer Erik. Karens mor var heller ikke bange for, at der skulle ske dem noget i naturen, da hun vidste, at Erik havde styr på det og var mere påpasselig, når han havde Karen med. Det var dog svært for hende at være så mange kilometer væk, da hun hørte, at de var kærtret i kano.

– Der ville jeg have ønsket, at jeg havde været der til at passe på hende. Men de klarede det jo på deres måde, og efterfølgende kunne Karen grine ad det, siger Kirsten, der dog havde brugt for, at Erik en gang imellem ringede og fortalte, hvordan de havde det.

Hun kunne ikke nøjes med, at læse om det på hjemmesiden. Det var dog ikke altid, at Karen havde tid til at snakke med sin mor.

– Selvfølgelig blev jeg ked af det, men på den anden side var det også et godt tegn, da hun er til stede i nuet og hygger sig. Alligevel var det vigtigt for mig, at Erik ringede, så jeg kunne høre hende i baggrunden. Første gang, de tog af sted, tudede jeg helt vildt. Det er hårdt at undvære hende så længe, men det er det hele værd, når jeg kan høre og se, hvor glad hun er, fortæller Kirsten.

Generelt var det kun mod slutningen af turene, at Karen nævnte, at hun savnede sin mor. Hun havde ikke hjemve, men nød oplevelserne – iblandt lidt brok.

Og da de nærmede sig slutdestinationen på den anden tur, 100 kilo bagage lettere, sagde Karen overrasket: – Er der allerede gået 45 dage?

Fået et fælles sprog

Der er ingen tvivl om, at turene har budt på uforglemmelige oplevelser og stor-slået natur, men vigtigst af alt er fællesskabet. Karen og Erik har fået et fælles sprog og en nærhed, der har defineret deres forhold lige siden.

– Det bedste ved turen, var den tætte kontakt. Jeg kunne mærke, at jeg var en bedre version af mig selv og en bedre far, når vi lavede noget, som jeg var passioneret for. Jeg har fundet en ro i farrollen, siger Erik.

Karens mor har heller ikke fortrudt, at hun lod dem tage af sted, da hun er overbevist om, at Karen og Erik ikke ville have det samme forhold, hvis de ikke havde været på deres ture.

– De har fået et særligt sammenhold, et unikt bånd,

som de ikke ville have fået, hvis jeg havde været der. På den måde laver hun noget med sin far og noget andet med mig. Jeg tror, det er sundt, at hun oplever forskellige sider af livet, forklarer Kirsten.

Hvis man spørger Karen, hvad hun har lært fra turene, er hun mere tvivlende. Der er dog ingen tvivl om, at hun har nydt tiden med sin far, for hun stråler, når hun fortæller om deres oplevelser.

– Jeg har lært at være sammen med far i lang tid, og så har han lært at flette hår, griner Karen og giver sin far en kæmpekrammer, mens Erik supplerer, at Karen har lært at færdes hjemmевant i naturen. Hun har lært at bruge kompas og tænde bål.

Til sommer tager far og datter af sted igen. 45 dage rundt i Danmark, hvor de skal cykle, vandre og sejle i kajak. De er i fuld gang med planlægningen og glæder sig til deres næste eventyr. ■



Erik har sikrevet bogen "Rejser med Karen og Dino i vildmarken". Den er for nylig udkommet på forlaget Gyldendal.